

Petr Urban si zvolil jako téma své magisterské práce

Herecká postava a osobní zkušenost

Celou práci začíná „Úvodním slovem autora“, která jen nepřímo s tématem souvisí, ale vzhledem k tomu, že je součástí jeho písemné práce, nemohu se o tom nezmínit.

Vyslovuje se k situaci na DAMU a iniciativě Ne!musíš to vydržet. Zastává však rozdílný postoj k situaci na škole a ukázat „opačnou tvář školy“.

„...nikdy jsem nebyl žádným pedagogem do ničeho nucen a co jsem měl možnost vidět, troufnu si říct, že ani nikdo z mých spolužáků...“ nikdy jsem se necítil být ponižován, zesměšňován, či dokonce obtěžován. Nepopírám, že studium na této škole je velmi fyzicky i psychicky náročné. Ale slouží k tomu, aby posluchače připravilo na život “tam venku”.

A dále: „Vím, že jsem extrémní protiklad k iniciativě Ne!musíš to vydržet, ale chci, aby byla naše milovaná škola vymezena oběma protipóly. Aby si lidé nemysleli, že všichni studenti jsou na této škole nešťastní...“

Tolik jen něco málo citací z úvodu, který, věřím, je psán upřímně, a nikoliv jako omluvenka, či alibi. Na okamžik jsem totiž podlehl pokušení odkázat Petra Urbana na obhajobu v lednovém termínu, protože svou diplomovou práci měl odevzdat do 23.srpna a mně, jako oponentovi ji dodal až 13. září a na vypracování oponentského posudku mně dal jen šest dnů (počítaje do toho i víkend). Pokud iniciativa Ne!musíš to vydržet vyzývá kantory ke korektnosti, pak by to měl být přístup obousměrný.

Po přečtení práce Petra Urbana, kterou považuji za velmi povedenou, se mé zatvrzené srdce opět vrátilo do původního stavu, tedy do stavu, kdy se ke studentům chováme mateřsky (otcovsky) a tolerantně, protože si náročnost studia ještě pamatujeme sami ze své zkušenosti.

Samotné téma práce rozvíjí Petr Urban chronologicky od počátečních semestrů až po práci v DISKU. Pro svá poznávání při tvorbě postav hledá cestu od pochopení postavy k jejímu ztvárnění, ale i opačně od pozorování okolí, inspirace v soukromém životě a „nápodobě“, mimézi. V zásadě rozděluje tyto možnosti z psychologického hlediska na extrospekci, kdy pozorujeme vnější chování lidí a introspekci, kdy pozorujeme sama sebe. Obě cesty pak kombinuje, pečlivě popisuje a nachází v hojně míře oporu v citaci teoretiků. Od Michaila Čechova, Diderota, Stanislavského a profesora Lukavského. Velice zdařile pak analyzuje podstatu herecké práce a aplikuje ji sám na sobě v průběhu studia. V mapování své cesty pak je patrný jeho vývoj od počátečních nezdarů až po nalézání správné rovnováhy mezi vnějšími a vnitřními hereckými prostředky tak, aby dosáhl kýženého výsledku.

V úvodní části práce **Druhý semestr** mírně zalituje, že se neseťkal ještě s jinými formami divadla v dostatečné míře. Odvolává se na Brechtovo „bourání čtvrté stěny“ a cituji: „...věřím, že nejen já, ale i jiní studenti, by rádi jednou za čas obětovali den z víkendu a poznali aspoň okrajově něco nového a jiného. V dnešní době už je běžné, že i kamenná divadla tvoří díla řekněme alternativnějšího typu“ Je to povzdech jistě legitimní, avšak jsem přesvědčen, že cílem výchovy budoucích profesionálů je vybavit je profesními, řemeslnými dovednostmi, které budou potřebovat a mohou využít při tvorbě jakéhokoliv druhu divadla.

Při popisu hledání podobnosti ze svých osobních zkušeností, které by mohl využít při tvorbě postavy se nebojí odhalovat i vlastní intimní zážitky a velice upřímně popisuje, jak se jeho vztahy

mohou projevit v interakci mezi dvěma postavami a jak se mohou prolínat. Tedy jak může osobní zkušenost ovlivnit hereckou postavu, což je hlavním tématem jeho magisterské práce.

Zaujala mě pasáž, kdy se obecně zamýšlí i nad křehkou psychikou umělců a nad způsobilostí studentů pro přijetí na uměleckou školu. Zejména pak herectví, kde nastoluje otázku, zda se při přijímacích zkouškách nevěnuje duševnímu zdraví málo pozornosti. Je třeba podotknout, že je to jedno z témat, které se v poslední době na katedře diskutuje. Fyzickou, ale hlavně psychickou odolnost pak hodnotí, jako důležitou podmínku pro přijetí, respektive schopnost v budoucnu tuto náročnou profesi vykonávat. Uvažuje, zda zvládne přechod ze školy do profesního života. Této obavě velice dobře rozumím. Mimochodem to bylo téma mé habilitace.

Jako neobvyklé a nesporně zajímavé pak je uveřejnění alespoň části hereckého deníku, který si psal v DISKU při zkoušení Platonova. Zaznamenávat si události a jednotlivé fáze během zkoušek může být velice užitečné. Pokud se takový deník zachová, bude to jistě i hezká vzpomínka po mnoha letech, kdy se bude moci vrátit k problémům, které jej kdysi trápily a co bylo „tehdy“ v době studia obtížné, co inspirativní.

Závěrem mohu ještě konstatovat, že frekventovaným slovem v celé práci je „pravda“. Pravda na jevišti, Pravda, které herec, a především divák má a musí uvěřit. Ne náhodou se tohle téma v souvislosti s hereckou postavou objevuje poměrně často. Řekl bych, že je to pro Petra Urbana velice důležité a věřím, že o to bude usilovat, aby, jak píše: „mohl dát postavě co nejvíce svého já“.

Práci považuji za velmi dobrou a nadstandartní. Doporučuji k obhajobě

Otázky:

Ve své práci se zmiňujete a není to tedy žádné tajemství, že jste své pocity nedostatečnosti řešil občas i alkoholem. Nediskrétně se zeptám, jak jste na tom dnes a vůbec do budoucna?

Patříte ke generaci, kterou postihla pandemie, což bylo pro vás i pro nás všechny jistě nepříjemné. Ve své práci se o nucených pauzách zmiňujete. Jak obtížné bylo se „vrátit“ k tomu, co jste našli při zkouškách a jak jste se k postavě, kterou už jste měl nazkoušenou opět přiblížil?

doc. MgA. Tomáš Töpfer